

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi M.T

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.

I ACz 134/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 marca 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 1 lutego 2026 r. M.T. (dalej: „Skarżąca”) wniosła
pismo zatytułowane jako „zażalenie, skarga i wnioski”, w którym domagała się
stwierdzenia „rażącej” przewlekłości i beczynności Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
i Sądu, który pierwotnie ma rozpatrywać sprawę, a sprawa jest starsza niż numer V
ACz 134/23.

W treści pisma Skarżąca wskazała, że w sprawie fikcyjnego wyłączenia – nie
wiadomo po co nr VCz 134/23 z dnia 29.12.2025 r. żąda, aby nikt jej nie oszukiwał
ukrywaniem starego powództwa. Jednocześnie zwróciła się z żądaniem udzielenia
informacji publicznych: co się stało z jej zażaleniami i czy Sąd Apelacyjny w
Gdańsku dysponuje pierwotnymi oryginalnymi aktami z pozwem pierwotnym i kiedy
w jakiej sprawie i o jaki przedmiot zaskarżenia wniosła sprawę do Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku, która teraz została ujawniona jako zadekretowana nr V

ACz 124/23. Skarżąca wniosła również żądanie o przydzielenie adwokata z urzędu do złożenia zażalenia i skargi na sędziów i Sąd Apelacyjny w Gdańsku do Sądu Najwyższego i skarg prawnych do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Trybunału Konstytucyjnego, celem ustalenia łamania prawa międzynarodowego i Konstytucji RP. Skarżąca zaskarżyła w całości procedowanie przez sędziów Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w nieznanej jej sprawie z ukrywanym numerem, żądając ujawnienia sprawy, skąd wzięła się w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku, dlaczego i po co po 3 latach w starszej niż 3 lata sprawie wydano jakieś orzeczenie o wyłączeniu nieznanej jej sędzi, co ona ma wspólnego z sędziami procedującymi w tej sprawie i żąda zbadania bezstronności sędziów. Skarżąca wniosła żądanie stwierdzenia rażącej przewlekłości i beczynności Sądu Apelacyjnego w Gdańsku i Sądu Okręgowego w tej sprawie i zaskarżyła w całości postanowienie nr V Acz 134/23 z dnia 29 grudnia 2025 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 5 ust. 1 u.s.p.p., skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wskazuje, że przez tok postępowania w sprawie w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5

ust. 1 u.s.p.p., należy rozumieć postępowanie co do istoty sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2022 r., I NSP 137/22). Postępowanie zażaleniowe jako incydentalne (uboczne) nie jest postępowaniem co do istoty sprawy. Wniesienie zażalenia na zarządzenie Sądu Okręgowego w Słupsku nie prowadzi bowiem do przeniesienia do Sądu Apelacyjnego rozpoznania „istoty sprawy”. Powyższe oznacza, że niedopuszczalna jest skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego jako incydentalnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NSP 191/20).

Jednocześnie, w myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy. Ponadto, skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowania przygotowawcze zlecenie podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej, co kwalifikowane jest jako wymóg fakultatywny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 u.s.p.p. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi musi szczegółowo wskazać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania, a także w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawić konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca

2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r. I NSP 264/21).

W niniejszej sprawie powyższy wymóg nie został dochowany. Nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie Sądu Apelacyjnego, które spowodowały naruszenie prawa Skarżącej do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Pismo Skarżącej nie zawiera właściwego uzasadnienia, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

Jednocześnie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że niezadowolenie strony z rozstrzygnięć sądu, nie jest podstawą do złożenia skargi na przewlekłość postępowania. Skarżąca skorzystała z instytucji do tego nie przeznaczonej, błędnie interpretując zarówno treść jak i cel stawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Niniejsza skarga obarczona jest również brakiem fiskalnym. Zgodnie z art. 17 ust. 1 u.s.p.p. skarga podlega opłacie stałej w wysokości 200 (słownie: dwustu) zł., której Skarżąca nie uiściła.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. skargę jako niespełniającą wymagań formalnych należało odrzucić bez wzywania do uzupełnienia braków.

Paweł Księżak

[r.g.]

